

J. Sundwalls Tidning af den 8 jan. 1900
läses följande:

Stenhammarens

gårdsägareförening

den 5 jan. 1900

hade i fredags kl. 8 anordnat en familjefäst, hvori gårdsägarna med sina familjer nästan mangrant deltog, så att närmare 200 personer närvaro.

Fästen öppnades af ordföranden, hvar efter redaktionssekreteraren Österdahl omtalade de intryck han erhöi om Stenhammarens, då han kom till detta samhälle, lyckönskade föreningen för sitt framgångsrika arbete och utbrakte ett fyrfaldigt lefve för föreningen.

Skolläraren N. Stenlund höll därefter ett anförande om nödvändigheten af föreningens sammanhållning i ungefär följande ordalag:

Öfver 2 år hafva nu förlutit sedan gårdsägareföreningen i Stenhammarens bildades; för närvarande har föreningen ett sextiotal medlemmar. Det arbete, som under tiden utförts, har lyckats på ett utmärkt sätt, tack vare den berömvärda enhet, som råder inom föreningen.

Men om vi tänka på huru många förening genom bristande inträssa för dess allmänna bästa, snart upphör att vara till, kunna vi ej undgå att känna oss berörda af samma tanke om vår förening. Vi behöfva blott tänka oss en eller flera medlemmar, hvars lokala förhållanden eller någon annan omständighet göra, att föreningens värksamhet ej direkt kommer dem till nytta, så kan naturligtvis den tanken ligga mycket nära till hands, att det tjänar till bra liten nytta att vara med. Nåja, dylika skäl kunna ju delvis vara fullt riktiga; men om vi hafva öppen blick på vår stadsdel i sin helhet och tänka på huru vi hvar och en äro till icke endast för vårt eget bästa utan äfven för andras, så få vi nog andra tankar.

Tänka vi dessutom på den makt, som ligger i en enig sammanslutning, hvad som därigenom kan uträttas, mot hvad hvar och en enskild förmår, skall säkerligen vår tanke att ej vidare vara med ännu mer försvinna.

Då man beslöt att anordna denna enkla fäst, skedde det förnämligast på den grund, att man tänkte sig därigenom dels stärka medlemmarnes sympati för hvarandra, dels vinna ännu flera medlemmar. Vi veta, huru man genom att ofta umgås, i vanliga fall därigenom erfar en viss dragningskraft till hvarandra. Skulle vi i afton genom vår samvaro lyckas uppväcka ännu starkare samhörighetskänsla för hvarandra.

Ett bättre anseende har Stenhammarens nu än för 2 år sedan. Detta är ej af ringa värde och kommer oss alla lika mycket till del. Detta förhållande bör sålunda ej minst bidraga till vår fortsatta sammanhållning.

Ett annat förhållande skulle jag vilja påpeka. Man får ofta höra personer säga: Ja, jag är visserligen medlem i den eller den föreningen; men jag bryr mig sällan om att gå på mötena, jag har ej tid, ej håller känter jag någon lust och för resten blir nog uträttadt utom mig hvad som bör göras.

Härpå skulle jag vilja svara: »Det är visserligen godt och väl att stå som medlem, men ännu bättre om man plus detta äfven besöker mötena, ty det är just det, som utgör själfva klämman i den sammanhållning vi förut talat om.

Det kan visserligen synas för lvar och en enskild, som det skulle föga betyda att gå på möten, helst för dem, som ej anse sig kunna säga något eller med andre ord uttala sina tankar på möten; men jämföra vi ett talrikt besökt möte med ett annat afmotsatt förhållande, så finna vi en otroligt stor skillnad. Denna består däri att de beslut, som fattas på det förna, hafva ofantligt större värde eller väga mycket mera än på det senare.

Det är sålunda en förlust eller skada vi tillfoga oss själfva, då vi försumma att taga vara på det, som vi trodde vara af så ringa betydelse.

En mycket bekant sats, och på samma gång sann, lyder så här: »Enighet ger styrka».

I början af mitt anförande nämnde jag, att det var enighet inom vår förening, som legat till grund för hvad vi lyckats uträtta. Det är sålunda på samma gång vår egen erfarenhet vi uttala i nyss anförda sats. Ja, enighet är sålunda ett af grundvillkoren för framgång, då det gäller att bekämpa och hålla på afstånd fienden, vare sig de nu hota den enskilde eller hela samhället med fördärf. Enig samvärkan mellan alla goda krafter är därför af högsta vikt. Detta kan sålunda enligt hvad vi här åsyftat, ske genom att Södermalmsborna ingå i sin gårdsägareförening och flitigt besöka dess möten.

Därefter intogs en väl anordnad supé.

Fil. kand. Högberg höll därefter ett sakrikt och mycket inträssant föredrag om spiritismen. Humbugen afslöjades, men medgafs dock att den i vissa fall kunde hafva sitt inträssa och värde. Föredraget, som belystes med flere exempel, åhördes med spänd uppmärksamhet och applåderades lifligt.

Därpå följde kaffedrickning.

Red. G. Frösell deklamerade flera stycken, som mottogos med stormande bifall och applåder och utfördes många storslagna musiknummer af musikföreningen Liljan.

Fästen avslutades med en bål, vid hvilken byggm. N. Nilsson redogjorde för Stenhammarens utveckling från omkring 20 år tillbaka, huru stadsdelen ständigt varit tillbakasatt och haft otroliga svårigheter att arbeta sig fram och få sina behof tillgodosedda, huru en förening i samma syfte förut bildats, men föga kunnat uträtta, hvarföre den slutligen upphört. Men det fanns intet ondt, som ej hade något godt med sig. När förhållandena här blefvo alltför odrägliga och det onda hade tagit öfverhanden, var tiden inne för denna förening att bildas.

Oaktadt nu denna förening vid sin början från de flesta håll rönt det största motstånd, förlöjligades, hänades och fick öknamn, hade den dock, tack vare dess styrelse och kommitéer, arbetat med energi och uträttat mer än någon förut ens hade kunnat föreställa sig eller hoppats. Styrelsen hade tagit sin sak på allvar och aldrig förtröttats utan fortsatt i kampen till allas fulla belåtenhet och stadsdelens bästa, hvarföre han bad de närvarande höja ett kraftigt fyrfaldigt hurra för styrelsen.

Ordföranden tackade slutligen för det erkännande som kom styrelsen till del; tackade äfven särskildt tidningsmännen, som hörsammat inbjudningen och på så utmärkt sätt bidragit till fästens förhöjande samt slutligen anordnarna och musiken.